

CHODÍME SKORO NA VŠECHNO

Anketa ve volyňských ulicích - jak přehlídku vnímají místní?

Slyšela jste o tom, že se ve Volyni odehrává divadelní festival?

To nevím. To je pro mě novinka.

A teď, když to víte, měla byste chuť přijít na představení?

Určitě.

Tereza, cca 17

Jak Divadelní Piknik vnímáte?

Velice kladně. Baví mě skoro všechno, protože se divadlem zabýváme. A jsme moc rádi, že zrovna Volyně může hostit národní přehlídku. Chodíme na téměř všechna představení, téměř všude, téměř všude.

Jaké představení vám zatím uvízlo v paměti?

Zatím jsme viděli tři a naprosto mě okouzli kabaret Ad Hoc. Nebyl úplně tradičním divadlem, ale byla to nádherná hodina. A těšíme se na další.

Jitka a Jan, příjemný postarší pár

Víte o tom, že se ve Volyni odehrává divadelní festival?

Víme o něm dost. Jsme fotbalisti a náš trenér zařizuje občerstvení, co tam je.

Chodíte na představení?

Já jdu do divadla tak dvakrát třikrát do roka, víckrát určitě ne. Třeba když jsou tady pražské divadelní spolky, jako Háta a spol., tak chodím.

Jak přehlídka ovlivňuje dění ve městě?

Myslím, že lidé na představení chodí hodně rádi. Většinou ta starší generace, ale co jsem se bavil, tak i mladší ročníky pomalu začínají chodit. Ale to spíš na komedii, na nějakou randu, než na něco vážného.

Anonymní fotbalista, cca 20 let

Slyšela jste o tom, že se ve Volyni právě odehrává divadelní festival?

Vím, že probíhá. Byla jsem se podívat loni, ale letos jsem se ještě nezúčastnila. Loni jsem to prožívala, to jsme byli asi na šesti představeních.

A letos se nechystáte?

Letos asi ne. Možná příští víkend. To záleží na dceři,

jestli přijede. Chodíme totiž spolu, bereme to jako společenskou událost.

Ivana, cca 45

(Paní Ivanu jsem potkala před řeznictvím a ochotně mi odpověděla na otázky. Ještě tentýž den jsem ji potkala znovu – s dcerou na představení. A druhý den zas.)

Víte o tom, že ve Volyni probíhá divadelní festival?

Nevím o tom. Já ani nejsem z Volyně. Já sem jenom jezdím do práce.

Máte chuť se podívat na představení?

Popravdě, nestíhám. V práci jsem do pěti, než přijedu domů, je šest hodin, mám dvě děti, zvířata, husy, kachny, prasata, takže já na to nemám čas. Já ani televizi nepouštím.

Alena, 33 let, prodavačka

Víte o tom, že se ve Volyni odehrává divadelní festival?

Docela se mi ta divadla líbí. Ale neptáte se úplně správně osoby, nejsem žádný divadelní nadšenec. Ale mám radost, že ta příležitost tady je, a tak chodíme skoro na všechno. V sobotu bylo opravdu hodně představení, takže to večerní už jsem vynechala, ale můj přítel tam byl a byl nadšen. Myslím si, že to má na město pozitivní dopad.

Martina

v ulicích Volyně se ptala Kateřina H. Chalupníková

TATO HRA NENÍ PRO MLADÉ

Rozhovor s režisérem Janem Krškou

Co vás upoutalo na předloze?

Sám život. Myslím si, že je tematicky aktuální jak ve Francii, tak u nás. Venkov se vyliďňuje, zavírají se obchody, ruší se provozovny, mladí lidé utíkají za prací nebo se stěhují do měst... Tak to byl důvod, proč jsme si říkali, že bychom to mohli zahrát.

Měli jste od začátku jasno v hereckém obsazení?

Měli. Jen jsme měli takový zádrhel, že kolega Francis musel jít na operaci se srdcem, a tak jsme to delší dobu nehráli a po tři čtvrtě roce jsme museli hru obnovit.

Máte docela složitou scénografii.

Kdo ji má na starosti?

Scénu dělá právě ten pan Kyncl, co byl na operaci, ten dělá všechny scény a pak si to zhotovujeme sami.

Jak jste vymysleli podobu mimozemšťana?

Podobu mimozemšťana víceméně vymyslel Claude, ten druhý hlavní představitel. Dali jsme to dohromady a jeli jsme za zámečnickem, se kterým jsme to dávali dohromady technicky. Prvně jsme si říkali „dáme tři kolečka“, pak jsme zjistili, že budeme muset mít pět koleček, aby to jezdilo, a tak

dále a tak dále. Až jsme dospěli k této podobě. Jinak Květa Olšiaková nám dělala kostýmy, takže navrhla i ten kostým ufounka.

Co vás při zkoušení této hry nejvíce bavilo?

Zkoušeli jsme to rádi a musím říct, že jsme měli hodně zkoušek, protože hra je to dosti náročná. Z divadel, co jsme dělali a děláme, je to nejnáročnější hra. Je tam málo herců, nedá se to moc rozložit, Claude je na jevišti prakticky celou dobu, je to náročné. A tak jsme hodně zkoušeli.

A jaký máte vztah k filmu?

Žádný. Nám se film nelíbil. Ani jsem ho neviděl celý, jen kousek. S filmem to nemá žádnou souvislost. Upravovali jsme a předělávali text.

Hodně jste škrtili nebo hodně přidávali?

Ano, hodně.

Hodně čeho?

Hodně všeho. (smích) Je to předělané hodně. Já jsem neviděl ten film, ale ani jsem nechtěl. Aby nás to neovlivňovalo. Předělávali jsme to podle původního scénáře.

V programu jsem se dočetla: odborná spolupráce – Jan Hrubec. Jaká je Honzova úloha?

Až nastane profesionální slepota, tak Honza Hrubec musí přijít a říct „poslyšte, tak tamto a toto... tady by to mohlo... tady by to nemohlo“, je prostě odborný poradce. Když něco delší dobu vytváříte, tak najednou ztratíte odstup, přijde profesionální slepota a je potřeba člověka, který řekne „toto není ono“. Zároveň je Honza skvělý i jako člověk, takže je s ním výborná spolupráce.

Na jaké diváky touto hrou míříte?

Bohužel tato hra není pro nejmladší publikum, není pro mládež, protože ta nedokáže bohužel nebo spíš bohudík pochopit tuto problematiku. Věk hraje roli. Divák musí být starší, zkušenější, aby pochopil nastolené problémy, aby pochopil dva staříky žijící vedle sebe, kterým život utíká a jsou na konci života... Třeba moje neteře řekly „nám se to moc nelíbí, my tomu nerozumíme“, a věřím, že ne. Je to spíš určeno starším.

(Pan Krška se nadechuje, jako by rád něco řekl.)

Potřebujete ještě něco dodat?

(smích) Já už nepotřebuji nic. Jenom zdraví.

Kateřina H. Chalupníková

JAK UVAŘIT ZELŇAČKU

Vzmeme dramaturgii Alexandra Gregara, dva zralé herce, jednu čestvou herečku plus jednoho herce dle vlastní chuti, kostým uřona a dekoraci venkovského domku, hojně podlijeme francouzským vínem, vhodíme na jeviště, přivedeme k varu a za stálého míchání zhruba dvě hodinky vaříme, dokud divák nezměkne.

Zelňačka, kterou na Volyňském Pikniku uvařil Divadelní spolek Žďár ze Žďáru nad Sázavou, měla všechny jmenované ingredience poctivě promíchané a správnou konzistenci. Leč aby mohla aspirovat na plný počet Michelinových hvězdiček, zaslouhovala by celkově o dost víc přísolít a dochutit. Scéna prvního setkání Claudea s Ufonem mohla být o dost pikantnější, aby ji konzument nespoklil najednou, ale chvíli labužnický po jazyku válel. Setkání Claudea s Francinou také mohlo být rafinovaněji kořeněné a možná i více prohnětené, aby si chuťové pohárky přišly na své - a opakující se šarvátka obou pánů potřebovaly vyloženej připepřit, aby měly větší říz. Co se týče kostýmu Ufounka, určitě by prospělo použití nějaké kvalitnější suroviny, tento působil spíš jako porízení „v akci“.

Divák z tohoto gurmánského zážitku odcházal určitě dobře zasyčený a rozhodně se nemusel obávat, že po této poctivé Zelňačce skončí s kolikou či žlučnickým záchvatem. Ale delikatesa to byla pravděpodobně jen pro nenáročného strávníka.

Kateřina Baranowska

Pro mě je to těžké hodnotit, protože jsem se na to včera koukal s Louistem de Funesem. Inscenace je určitě dobře zpracovaná, ale ve srovnáním s filmem mi tam chybí vtipy. Řekl bych, že to bylo ve snaze odlišit se od filmu, ale mně bylo líto, že tam vtipy nejsou.

Vláda z Čestic

Zelňačka se líbila. Čekali jsme klasiku a klasika to byla. Bylo to hezké. Už jsem viděla druhou a pokaždé dobré.

Martina z Volyňě

Líbilo se mi to, ale když nastoupila Francina, tak to bylo trochu táhlejší. Čekala bych asi více energie, ale jinak perfektní představení.

Eva ze Strakonice

Mně se strašně líbil mimozemšťan. Ze začátku to ale bylo pomalejší, menší herecké projevy dvou hlavních pánů.

Jirka z Pardubic

Pro mě to bylo poprvé, co jsem viděl amatérské představení, ale líbilo se mi to. Možná ten marťan mohl být ztvárněný trochu jinak, ale popravdě nevím jak. Neseděl mi tam. Líbil se mi výkon hlavních dvou herců.

Honza ze Strakonice

Jsem moc ráda, že už znám recept na Zelňačku.

Dita z České Lípy

Mně se to docela líbilo. Viděla jsem Zelňačku v provedení Slováků a tam se mi více líbil ten mimozemšťan. Tento byl trochu horší. Ale jinak se mi moc líbilo, jak ti pánové hráli. Zvlášť ten starý, ten byl velice dobrý.

Dana z Roudnice

Detail: štvalo mě, jak mají realistickou scénu a přitom je vidět, že místo vína pijí vodu. Stačilo by jen naředit trochu jablečného džusu...

David z Prahy

V. A. D. Kladno / režie: V. A. D.

Kazimír Lupinec & Co.: Upokojenkyně

DALI JSME NÁVOD CÍSAŘOVI

Rozhovor s herečkami Emou Spurnou a Růženou Röntgenovou

Před začátkem představení ležíte docela dlouho v klidu v posteli.

Růžena: Dvacet minut. Náš inspicient je moc přísný, takže nám neodpustí ani minutu.

Ema: Já jsem tam dneska byla už od půl, takže půl hodiny předem.

Je těžké se nastartovat, když vleze půl hodiny děláte, že spíte?

Růžena: Není to těžké. Spíš se do toho naladíme. Myšlenky nejdřív utíkají k všedním věcem, ale to přejde.

Ema: Já tam vždycky na chvíli usnu.

Růžena: To já ne. Naopak si říkám: už tady ležím dvanáct let... Pěkně se na hru naladím.

Ema: Jo, mně se to taky líbí. Sice vždycky na chvíli zaberu, tahle horizontální poloha je pro mě strašná, ale taky se naladím.

Jak jste reagovaly, když Kazimír Lupinec přišel s tímto tématem. Chtělo se vám do něj?

Ema: Určitě. Všech se nás to dotýká, je to téma, které všichni řešíme, řešili jsme nebo řešit budeme.

Růžena: Na scénáři bylo od začátku vidět, že hra může být dobrá, takže s tím nikdo z nás neměl problém.

Neměli jste obavu, že přešlápnete hranici v černém humoru nebo naopak v sentimentalitě?

Růžena: Jen malinké. Asi jsme si věřili, že jsme schopni inscenaci udělat tak, abychom tyto hranice nepřekročili. Naštěstí se nám to od diváků vrací, takže jsme to snad zvládli.

Ema: Jasně, že když se dívá někdo, kdo to zrovna prožívá, tak mu to třeba připadá hodně smutné. Ale my si z té situace neděláme srandu, že bychom se jí vysmívali. Spíš se s tím všichni vypořádáváme.

Růžena: Už se mi ale stalo, že se jedna potenciální divačka rozhodla, že na nás nepůjde, jen na základě vyprávění, o čem to je. Její maminka byla dlouho po smrti a ona to měla hodně nezpracované, takže hru nechtěla vidět.

Jaké máte reakce od starých lidí?

Ema: Když na nás byl... Počkej, kdo to na nás byl?

Růžena: Profesor Císař?

Ema: Jo, jasně! Když na nás byl profesor Císař, říkal, že jsme mu dali dobrý návod.

Růžena: Toho jsme se docela báli. Ale strach byl asi hlavně před premiérou, pak už jsme viděli, že to funguje.

Studovali jste nějak staré lidi, abyste je dobře zahrály?

Růžena: Moc jsem je nestudovala, spíš jsem o nich hodně přemýšlela a vybavovala jsem si v paměti gesta, koukání... Na svoji babičku jsem skrz to vzpomínala hodně. Takové střípky se mi vracely.

Ema: Mám babičku, která je přesně ve věku mé postavy. Víc jsem ji pozorovala. Dívala jsem se, co dělá, jak zvláště hýbe pusou, to jsem od ní okoukala. Chvilí jsem koukala na youtube na staré lidi.

Limituje vás herecky, že celou dobu představení ležíte?

Ema: My ležíme dobře.

Růžena: Pro mě osobně je horší se herecky pohybovat než herecky ležet. Emička je taková tanečnice, ta to má jinak, ale mně to vyhovuje.

Ema: Jenom si nesmím zapomenout dojít na záchod. Kolegyně mi říkala, ať nosíme inkontinenční plíny, že bychom to pak nemusely řešit. K tomu jsem se ještě nedostala. Ale ne, nemáme s tím problém. Spíš nám to všichni závidí. Vždycky před představením nám leží v posteli.

Rozhovor pokračuje na straně 6...

JAK (NE)ZABÍT BABIČKU SNADNO A RYCHLE

Na představení kladenského Divadla V.A.D. jsem se dvakrát netěšil. Čehosi jsem se obával. Název mě nepřesvědčil („Upokojenkyně“? Bože můj!!!), poslední zhlédnuté inscenace souboru mě opakovaně přesvědčovaly o tom, že nesporně tvůrčí soubor nepochybně inteligentních a přemýšlivých lidí mi opakovaně ukazuje a na jevišti předvádí až příliš okázale své specifické vidění světa, v němž se snadno mohu ztratit, nejsa naladěn na stejnou vlnovou délku. A ještě k tomu ta anotace: hra nebo snad dokonce komedie „z prostředí domova pro seniory“! Ach jo. Leč ouha. Nakonec bylo všechno jinak. Zkrátka: nebylo to (jen) dobré, bylo to výborné, ba skvělé.

Jistě, jako pedagog bych svým univerzitním studentům v rámci semináře kritiky takovýto úvod recenze omlátil o hlavu a snad jim i vyčínil, že podobnými emočními výlevy je dobré šetřit a že jen málokdy mohou mít v takovémto textu místo a oprávnění. Ale sic! Upokojenkyně je (či možná spíše jsou?) inscenací, které lze málo co vytýkat: výborný text, skvěle zpracované téma, zcela adekvátně uchopené herecké výkony a spousta dobré zábavy nad tématy, která věru nejsou banální...

Vlastně je to hra ze života. Možná až příliš realistická. Devadesátiletá babička trávící poslední léta svého života v domě pro seniory (tedy v čemsi, co spíše než penzion připomíná nemocniční zařízení) a rodina, jejíž členové ji více či méně pravidelně přicházejí navštěvovat. A k tomu vztahy v rodině i v domově. Stárnoucí otec, zdárně nezdární synové, sestřičky, paní z vedlejší postele na pokoji... A hodně televize a banality. Vše skvěle odpozorované ze života a napsané a scénicky předvedené s takovou lehkostí a nadhledem, že se autorům daří o největších životních otázkách promlouvat s až drtivě černým humorem, jemuž lze jen stěží odolat, neboť se jaksi limitně blíží prostému konstatování pravdy. Smích, který snadno zabolí.

Do zpočátku jednoduché hříčky se postupem času začnou navíc vkrádat prvky lehké (a místy i těžší) absurdity, příběh dostane kriminální rozměr, a průběžně se v něm bude tvrdě narážet na palčivé otázky zdravotnictví, otupělých mezilidských a rodinných vztahů, okrádání seniorů, generačních sporů mezi rodiči a potomky, ale i obecnější problematiku slábnoucí lidské paměti a zrádnosti slov a jejich významů.

Zkrátka brilantně napsaná komedie, která nijak nemoralizuje, ale skvěle baví a přitom je - z nemalé části - o smrti a umírání. Ve své jednoduchosti divadelně působivá a půvabná. Jen ten název je nějak málo lákavý. Dokážu si totiž představit, že v některé z nadcházejících sezón se této dobré české komedie (kterých opravdu není na tuzemských jevištích příliš!) dočkají diváci některého z ryze komerčních divadel a budou se dobře bavit. Jen budou mít na vstupenkách trochu přízemně napsáno: „Jak (ne)zabít babičku snadno a rychle“!

PS. Aby bylo jasno: „Upokojenkyně“ je titul skvělý, výstižný a nápaditý, ale...

Petr Christov

Já ten V.A.D. miluju. Je to obdivuhodné. Děkuji.

Eva

Bylo to vtipné i pěkné zároveň. Nebylo to jen o tom, dělat si legraci ze stáří, ale i to pohladilo. Takže pěkné.

Roman

Nádherné. Naprostá spokojenost. Prezentace, výkony herců, všechno. Jsou to amatéři?

Jan

Úžasné, jak se dají optikou komedie popsat tragické lidské věci. Jsem nadšená, moc se mi to líbilo.

Hana

Jsou to machři. Je to naprosto precizně napsaná hra. Je to sice eticky trochu na hraně, kdyby to viděl někdo v této situaci, taky by se smál? Říkám si, že asi taky tak dopadnu. Precizně napsaná hra, dobře sehrané, na kolektivu bylo vidět, že to vzali za své. Možná na tom pracovali kolektivně? Detaily jsou vymakané samy o sobě, v průběhu hry se k nim vracejí... Takhle to má Forman v nejlepších filmech, a to nechci přehánět. Dobře udělané, černý humor, prostě bezvadné.

Jiří

Mně se to líbilo strašně a moc se mě to dotklo, z osobních důvodů. Smekám před tím, jak precizně to bylo udělané. Jediný problém, který s tím mám, je, že jsem se trochu zamotala do děje. Zatím nevím, čím to je.

Katka

ROZHOVOR

...dokončení ze strany 4

Jak probíhalo rozdělování rolí?

Růžena: Těžce.

Ema: Já jsem původně ani hrát neměla.

Růžena: Musíme obě říct, že nám zpočátku nevěřili.

Ema: To je pravda. Mně asi víc.

Růžena: Ty vypadáš totiž strašně mladě.

Ema: To je taky pravda.

Růžena: Obě jsme si prošly takovým naštváním na soubor, protože se pořád do kolečka řešilo, kdo to bude hrát, a nikdy se neřeklo, jo, tohle bude dobrý.

Ema: Zezačátku jsem byla při zkoušení hodně nejistá. Právě protože se to pořád řešilo, pořád se o tom mluvilo. I jsem si myslela, že se na to třeba typově nehodím. Pak jsem zjistila, že se stačí jenom nenamalovat, vzít brýle a můžeš to hrát hned.

Takže vaše role zpočátku zkoušelo víc lidí?

Ema: Takhle to děláme vždycky, že si to všichni vyzkouší.

Růžena: Ale byly role, které byly jasné. Hlavně kluci. Ale staré paní zrovna jasné nebyly. Od nich se pak odvíjel zbytek ženských postav, kdo nehrál babičky, hrál sestry.

Bylo to tak, že všechny holky chtěly hrát staré paní nebo naopak nikdo nechtěl?

Růžena: Holky jsou ještě mladé a nezkušené, ty ještě nemohly...

Petra Jirásková

PŘEDSTAVUJEME POROTU

PROGRAM

Čtvrtek 14. května 2015

19.00 (NN) Slovanský tyátr Olomouc
režie: Zdeněk Vévoda
Ladislav Stroupežnický, Zdeněk Vévoda: **Naši furianti**

21.30 (MS) Diskuse (Naši furianti)

Pátek 15. května 2015

9.00 (NN) Divadlo Point Prostějov
režie: Aleš Procházka
A. C. Doyle, Aleš Procházka a kol.:
Baskervillská bestie

12.00 (NN) TRIARIUS Česká Třebová
režie: Josef Jan Kopecký
Florian Zeller: **Ten druhý**

14.30 Diskuse (Baskervillská bestie)

16.00 (NN) K. V. A. S. Karviná / režie:
Lucie Ráčzová
Bengt Ahlfors: **Divadelní komedie**

19.00 (MS) Diskuse (Ten druhý)

20.00 (NN) DS Jana Honsy Karolinka
režie: Gustav Řezníček
J. Glazarová, M. Františák: **Advent**

23.00 (MS) Diskuse (Div. komedie, Advent)

POZOR

Na představení inscenace Divadla NABOSO Boskovice Lhář (sobota 16.5. od 10:00) **neplatí permanentky**, ale je nutné mít **speciální vstupenku**. Vzhledem k omezenému počtu míst budou vstupenky vydávány v informacích Na Nové dle pořadí zaslané objednávky vstupenek nebo přihlášky do semináře.

www.divadelnikipiknik.cz

Zpravodaj XXIV. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2015. Redakce: Petra Jirásková, Kateřina Chalupníková - Horáčková, Helena Plicková, Martin Rumler, David Slížek. Vydává Volyňská kultura. Náklad 100 výtisků.